

Arrest

nr. 198 052 van 16 januari 2018
in de zaak RvV X / IV

In zake: X - X

Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat A. SAKHI MIR-BAZ
Tijl Uilenspiegellaan 17
2050 ANTWERPEN

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE WND. VOORZITTER VAN DE IVde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X en X, die verklaren van Afghaanse nationaliteit te zijn, op 18 april 2017 hebben ingediend tegen de beslissingen van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 15 maart 2017.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 9 november 2017 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 20 december 2017.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken A. VAN ISACKER.

Gehoord de opmerkingen van de verzoekende partijen en hun advocaat A. SAKHI MIR-BAZ en van attaché J. VERSTRAETEN, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Over de gegevens van de zaak

De bestreden beslissing luidt als volgt:

T.a.v. verzoeker S. Z.:

“A. Feitenrelaas

U verklaart een Afghaanse man van Pasjtoense origine te zijn. U werd geboren in 1979 in het dorp Shangar in de provincie Kunar. Toen u een jaar oud was verhuisde u met uw gezin naar Kaboel.

In 2001 begon u als secretaris bij de Kamer van Koophandel te werken. Vanaf 2008 tot 2010 werkte u als persoonlijke assistent voor het parlementslid P. A. H.. Hierna werkte u als reserve secretaris voor de senaat.

In 2005 huwde u met S. K. S. (O.V. 7.900.944), met wie u twee u zonen kreeg.

Uw vrouw kwam op 15 juni 2014 in België aan en diende de volgende dag, op 16 juni 2014, haar eerste asielaanvraag in bij de Dienst Vreemdelingenzaken (DVZ). Uzelf kwam enkele weken later, op 22 juli 2014, in België aan en u diende uw eerste asielaanvraag diezelfde dag in.

In het kader van jullie eerste asielaanvraag beweerden jullie dat jullie Afghanistan waren ontvlucht wegens problemen die jullie hadden met de familie van de eerste man van uw echtgenote, een voormalig talibancommandant waarmee uw echtgenote in 2001 gedwongen werd te huwen.

Ter staving van uw asielrelaas legde u volgende documenten neer: uw taskara; uw kieskaart; twee badges van uw werk voor het parlement; uw bankkaart; uw wapenvergunning; uw rijbewijs; een document ter bewijs van uw tewerkstelling voor het parlement; een promotieboekje voor ambtenaars van de islamitische transitistaat van Afghansitan, een foto van een internationaal seminarie in Delhi, een klacht ingediend door uw moeder bij het politiecommissariaat in Kaboel en een klacht ingediend door uw oom bij het politiecommissariaat van Jalalabad.

Op 24 december 2014 nam het CGVS een beslissing tot weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus omdat geen geloof kon worden gehecht aan het gedwongen huwelijk van uw echtgenote met een talibancommandant en de problemen die als gevolg hiervan zouden zijn ontstaan. Deze beslissing werd door de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen bevestigd in haar arrest dd. 12 oktober 2015. U stelde geen hoger beroep in tegen deze beslissing.

Na deze beslissing hebt u België niet verlaten. Op 27 november 2015 verklaarden u en uw echtgenote zich een tweede keer vluchteling bij de DVZ. In het kader van uw tweede en huidige asielverzoek stelde u dat uw vrouw tijdens haar eerste interview voor de Belgische asielinstanties gelogen had over jullie problemen. Toen u hier in België aankwam, vertelde zij u dat het beter was als u zou meegaan in haar verzonnen relaas, hetgeen u in het kader van uw eerste asielverzoek gedaan hebt.

U stelt dat u in werkelijkheid Afghanistan hebt verlaten wegens problemen in verband met uw werk voor het parlement. Op de begrafenisplechtigheid van een familielid in Kunar ontmoette u iemand die stelde dat het niet veilig was voor u om nog naar uw dorp terug te keren. Later kreeg u een telefoon van een onbekende waarin u gevraagd werd om naar uw dorp terug te keren om iets te bespreken. U ging hier niet op in. Enkele dagen later kreeg u opnieuw telefoon. Ditmaal werd u door de taliban van uw regio van herkomst bedreigd. Ze eisten dat u talibanstrijders in het parlement moest binnensmokkelen of een bom in het parlement moest plaatsen. U antwoordde dat u weigerde hierop in te gaan. Tien dagen later, op 4 juni 2014, gooide de taliban een handgranaat 2 in uw huis. Uw moeder raakte gewond en uw vrouw verloor het bewustzijn. De volgende dag diende u een klacht in bij het politiekantoor en stelde u uw baas op de hoogte. Omdat de politie niets ondernam, besloot u om met uw familie Afghanistan te ontvluchten.

In het kader van uw huidige asielaanvraag legt u volgende documenten neer: uw taskara; de taskara van uw echtgenote; uw rijbewijs; uw kieskaart; uw kaart van de kamer van koophandel; uw wapenvergunning; uw bankkaart; een kaart van uw werk bij het parlement; een attest betreffende uw tewerkstelling in de senaat dd. 27.02.1392; een brief van de veiligheidsafdeling van het Afghaanse parlement dd. 06.09.1394; een bewijs van een registratie van een klacht bij de politie dd. 11.08.1394; twee foto's; een envelop; een medisch attest opgesteld door Dr. D. J. dd. 18.11.2015 met betrekking tot de psychologische toestand van uw echtgenote; een handgeschreven verklaring van de psycholoog W. A. dd. 29.03.2016 met betrekking tot de psychologische toestand van uw echtgenote; vier brieven van het CAW dd. 20.11.2015 waaruit blijkt dat uw echtgenote drie maal (op 18.06.2015; 06.08.2015 en 24.09.2015) en jullie als koppel eenmaal (op 14.04.2015) op gesprek zijn geweest in het centrum.

B. Motivering

Na grondig onderzoek van de door u aangehaalde feiten en alle elementen aanwezig in het administratieve dossier dient er echter te worden vastgesteld dat u niet aannemelijk heeft gemaakt dat er in uw hoofde sprake zou zijn van een gegronde vrees voor vervolging zoals voorzien in de

Vluchtelingenconventie of van een reëel risico op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, §2, a, b of c van de Vreemdelingenwet.

Allereerst moet worden gesteld dat u in het kader van uw tweede en huidige asielaanvraag aangeeft dat u en uw echtgenote naar aanleiding van jullie vorige asielverzoek verzonden verklaringen zouden hebben afgelegd met betrekking tot de gebeurtenissen die aan de basis van uw vlucht uit Afghanistan zouden hebben gelegen, jullie algemene geloofwaardigheid ernstig ondermijnt. Temeer daar jullie geen aannemelijke verklaring bieden voor jullie leugenachtige verklaringen.

Zo stelden jullie beiden in het kader van jullie huidige asielverzoek dat uw echtgenote zich tijdens haar eerste asielaanvraag door Afghanen in het centrum had laten overtuigen om problemen te verzinnen die op haarzelf betrekking hadden omdat ze geen bewijzen had van uw problemen (zie gehoorverslag CGVS echtgenote dd. 30.03.2016, p. 2-4 en zie gehoorverslag CGVS echtgenoot dd. 30.03.2016, p. 3). U stelde dat u moest meegaan in wat zij had verteld (zie gehoorverslag CGVS dd. 30.03.2016, p. 3). Er dient in dezen te worden benadrukt dat er van een kandidaat-vluchteling redelijkerwijze verwacht mag worden dat hij de asielinstanties van het onthaalland, bevoegd om kennis te nemen van en te oordelen over zijn aanvraag tot hulp en bescherming, van begin af aan in vertrouwen neemt door een waarheidsgetrouw relaas uiteen te zetten (zie ook UNHCR, Handbook on Procedures and Criteria for Determining Refugee Status under the 1951 Convention and the 1967 Protocol relating to the Status of Refugees, paragraaf 205). Het feit dat jullie beiden, hoewel jullie doorheen jullie asielprocedure bij de DVZ en het CGVS uitvoerig gewezen werden op het belang van het afleggen van waarachtige verklaringen, leugenachtige verklaringen hebben afgelegd omtrent jullie problemen, brengt jullie algemene geloofwaardigheid ernstig in het gedrang. Zelfs in het kader van jullie beroepsprocedure voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (RvV) hielden jullie vast aan jullie verzonden verklaringen en lieten jullie het na om melding te maken van jullie zogenaamde werkelijke problemen in Afghanistan. Bovendien zijn jullie verklaringen dat uw echtgenote jullie werkelijke problemen niet vertelde omdat ze geen documenten had en haar werd aangeraden om over persoonlijke problemen te praten des te merkwaardiger aangezien uw echtgenote in het kader van haar eerste asielaanvraag evenmin in het bezit was van bewijsstukken in verband met haar zogenaamde gedwongen huwelijk met een talibancommandant en zij, zoals jullie in het kader van jullie huidige asielaanvraag verklaren, in Afghanistan zelf getuige was van een bomaanslag op jullie huis (zie gehoorverslag CGVS echtgenote dd. 30.03.2016, p. 3 en zie gehoorverslag CGVS dd. 30.03.2016, p. 4). Indien deze aanval op uw huis werkelijk plaats vond, kan er redelijkerwijze worden verwacht dat uw echtgenote hierover zou vertellen tijdens haar eerste asielaanvraag, zeker aangezien ze in het kader van haar huidige aanvraag stelt tot op heden psychologische problemen te ondervinden als gevolg van deze aanval (zie gehoorverslag CGVS echtgenote dd. 30.03.2016, p. 3-4).

Bovendien legde u in het kader van uw huidige asielaanvraag verdere ongeloofwaardige verklaringen af over wat zogenaamd jullie werkelijke problemen waren in Afghanistan. Zo is het merkwaardig dat u, nadat u op de begrafenis door een dorpsgenoot werd gewaarschuwd niet terug te keren naar uw geboortedorp, niet vroeg naar de identiteit van de persoon die u enkele dagen nadien opbelde om u te vragen naar uw geboortedorp terug te keren (zie gehoorverslag CGVS dd. 30.03.2016, p. 13). U stelde dat u dit niet deed omdat deze persoon alle informatie over u had. In het licht van deze verklaring en de eerdere waarschuwing van uw dorpsgenoot is het echter des te vreemder dat u zich niet trachtte te vergewissen van wie u precies opbelde om u naar uw dorp te lokken. Daarenboven is het opmerkelijk dat u, toen u gevraagd werd wat er tijdens het tweede telefoontje precies aan u werd gevraagd, stelde dat u denkt dat ze vroegen om iets in uw auto te stoppen, maar dat u het zich niet kon herinneren (zie gehoorverslag CGVS dd. 30.03.2016, p. 13). Er kan redelijkerwijze worden aangenomen dat u zich nog wel zou herinneren wat er tijdens dit tweede telefoontje werd gezegd en dat u hierover met meer stelligheid zou kunnen vertellen aangezien u tijdens uw interview voor de DVZ in het kader van uw huidige asielverzoek nog verklaard had dat de taliban u tijdens het tweede telefoongesprek hadden verteld dat u ofwel mensen van de taliban in het parlement moest brengen of er een bom moest plaatsen (zie verklaring meervoudige aanvraag DVZ dd. 11.02.2016, punt 15).

Daarnaast is het opmerkelijk dat u niet in het bezit blijkt van bewijsstukken van de aanval op uw huis die tijdens uw verblijf in Afghanistan werden opgesteld, hoewel u de dag na de aanval klacht ging neerleggen bij de politie (zie verklaring CGVS dd. 30.03.2016, p. 4-5 en 15). De documenten van het parlement en de politie waarin verwezen wordt naar de aanval op uw huis werden opgesteld na uw vertrek uit Afghanistan, respectievelijk op 06.09.1394 (27 november 2015 volgens de Gregoriaanse kalender) en 11.08.1394 (2 november 2015 volgens de Gregoriaanse kalender), en hebben bijgevolg een gesolliciteerd karakter.

De overige door u neergelegde stukken kunnen aan bovenstaande vaststellingen niet wijzigen. De taskara van u en uw echtgenote bevatten enkel informatie omtrent de identiteit en nationaliteit van u en uw echtgenote, die in deze beslissing niet meteen ter discussie staat. De envelop toont dan weer enkel aan dat u vanuit Afghanistan post bereikte, hetgeen in deze beslissing evenmin wordt betwist. In verband met de uw rijbewijs; uw kieskaart; uw kaart van de kamer van koophandel; uw wapenvergunning; uw bankkaart en de kaart van uw werk bij het parlement wordt opgemerkt dat u deze stukken al neerlegde in het kader van uw eerste asielaanvraag. Deze documenten bewijzen enkel dat u voor de Afghaanse Kamer van Koophandel en de Afghaanse senaat hebt gewerkt, hetgeen noch in het kader van uw eerste asielaanvraag, noch in het kader van uw tweede asielaanvraag wordt betwist. In verband met uw werkzaamheden voor het Parlement sprak de RvV zich in het kader van uw eerste asielaanvraag als volgt uit: "Voorts dient opgemerkt te worden dat uw werkzaamheden voor het parlement op zich niet volstaan om u de vluchtelingenstatus toe te kennen. Zo moet worden opgemerkt dat u van 2008 tot 2010 privésecretaris was van een parlamentslid en u de daaropvolgende vier jaar nog slechts als reserve secretaris werkte in het parlement (DGVS, p. 3-4); DVZ-verklaring dd. 30.09.2014, vraag 12, p. 5), een functie op laag niveau. Tevens blijkt uit informatie waarover het CGVS beschikt, dat er actueel onvoldoende aanwijzingen zijn om te suggereren dat de taliban de motivatie en/of de operationele capaciteit heeft om 'low level collaborators' te vervolgen in Kaboel of in andere gebieden buiten hun controle (EHRM, H. en B. vs. het V.K., 9 april 2013, § 97-98; EASO, COI report Afghanistan, Insurgent strategies- intimidation and targeted violence against Afghans, december 2012). Het loutere feit dat u in functie was als reserve secretaris volstaat daarom niet op te besluiten dat u hiervoor vervolgd zou worden bij een eventuele terugkeer naar Afghanistan". Deze documenten tonen verder niet aan dat u als gevolg van uw werkzaamheden in het parlement of de Kamer van Koophandel problemen zou gekend hebben in Afghanistan. In verband met de documenten met betrekking tot uw tewerkstelling die u in het kader van uw huidige asielaanvraag neerlegt, wordt verder opgemerkt dat de foto waarbij u een certificaat overhandigd wordt, duidelijk bewerkt werd. In verband met de groepsfoto wordt dan weer opgemerkt dat er niet kan worden afgeleid waar of in welke omstandigheden de foto werd gemaakt en wat de identiteit of functie is van de personen die er op staan afgebeeld. Met betrekking tot het certificaat van het parlement dd. 27.02.1392 en waarin vermeld staat dat u goed werk leverde voor de klachtencommissie (zie gehoorverslag CGVS dd. 30.03.2016, p. 11), wordt opgemerkt dat het vreemd is dat u dit document niet eerder neerlegde. Bovendien is dit certificaat duidelijk een scan en bevat het flagrante schrijffouten tegen het Engels (complain commision). Bovendien kan uit deze documenten niet worden afgeleid dat u problemen kreeg als gevolg van uw werk.

Wat betreft het doktersattest en de handgeschreven brief van de psycholoog in verband met de psychologische problemen van uw echtgenote dient te worden opgemerkt dat uit deze documenten blijkt dat de dokter en de psycholoog de oorzaak van de medisch-psychologische problemen baseren op haar eigen verklaringen. Een arts kan enkel vaststellingen doen betreffende de fysieke of mentale gezondheidstoestand van een patiënt en rekening houdend met zijn bevindingen kan de arts vermoedens hebben over de oorzaak van de opgelopen verwondingen. Een arts kan echter nooit met volledige zekerheid de precieze feitelijke omstandigheden schetsen waarin de verwondingen werden opgelopen. In verband met het doktersattest wordt bovendien opgemerkt dat het een zeer summier attest betreft, waarin weliswaar melding wordt gemaakt van het post-traumatische stresssyndroom, maar dat uit dit document niet blijkt op welke wijze deze, toch wel complexe, diagnose werd gesteld. In verband met de brief van de psycholoog wordt opgemerkt dat de psychologische problemen van uw echtgenote worden gekaderd in een miskraam en de verblijfssituatie van uw echtgenote hier in België. Uit deze brief kan bijgevolg niet worden opgemaakt dat de aangehaalde psychische problemen verband houden met problemen die u en uw echtgenote in Afghanistan zouden hebben gekend. Uit deze beide documenten blijkt evenmin uit dat de psychische toestand van uw echtgenote van dien aard zou zijn bij een eventuele terugkeer naar Afghanistan aanleiding te geven tot een gegronde vrees voor vervolging of reëel risico op onmenselijke of vernederende behandeling. De brieven van het CAW bewijzen dan weer enkel dat u en uw echtgenote op gesprek gingen bij dit centrum. Verder kan uit deze documenten niets worden opgemaakt over de medisch-psychologische toestand van uw echtgenote.

Op basis van al het bovenstaande wordt besloten dat u ook in het kader van uw tweede asielaanvraag niet aannemelijk hebt gemaakt dat u gegronde redenen heeft om te vrezen voor vervolging in vluchtelingenrechtelijke zin en bestaan er evenmin zwaarwegende gronden om aan te nemen dat u bij een terugkeer naar uw land van herkomst een reëel risico zou lopen op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, § 2, a) en b) van de Vreemdelingenwet.

Naast de toekenning van een beschermingsstatus aan Afghanen met een risicoprofiel kan een Afgaanse asielzoeker ook een subsidiaire beschermingsstatus toegekend worden wanneer de mate van willekeurig geweld in het aan de gang zijnde gewapend conflict in het land van herkomst dermate hoog is dat er zwaarwegende gronden zijn om aan te nemen dat een burger die terugkeert naar het betrokken land of, in voorkomende geval, naar het betrokken gebied louter door zijn aanwezigheid aldaar een reëel risico loopt op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, §2, c) van de vreemdelingenwet. Asielzoekers uit een groot aantal gebieden in Afghanistan krijgen de subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 § 2 c van de Vreemdelingenwet toegekend op basis van de algemene toestand in hun regio; dit indien zij hun reële herkomst uit deze regio en hun achtergrond aannemelijk maken en voor zover blijkt dat er geen reëel intern vluchtalternatief bestaat.

Bij de evaluatie van de actuele veiligheidssituatie in Afghanistan wordt het rapport "UNHCR Eligibility Guidelines for assessing the international protection needs of asylum-seekers from Afghanistan" van 19 april 2016 in rekening genomen. Niettegenstaande het rapport aangeeft dat de veiligheidssituatie in 2015 achteruit gegaan is en dat zowel het aantal burgerslachtoffers, als het aantal veiligheidsincidenten op het gehele Afgaanse grondgebied gestegen is, bevestigt het rapport nog steeds het bestaan van regionale verschillen in de veiligheidssituatie in Afghanistan. Bovendien wordt nergens in deze UNHCR richtlijnen geadviseerd om voortgaande op een analyse van de algemene veiligheidssituatie aan elke Afgaan een complementaire vorm van bescherming te bieden. UNHCR benadrukt daarentegen dat elk verzoek om internationale bescherming op eigen merites dient beoordeeld te worden. Rekening houdend met het veranderlijke karakter van het conflict in Afghanistan, dienen de asielaanvragen van Afghanen elk nauwgezet onderzocht te worden, dit in het licht van enerzijds de bewijzen aangevoerd door de betrokken asielzoeker en anderzijds actuele en betrouwbare informatie over de situatie in Afghanistan.

UNHCR wijst er op dat asielzoekers afkomstig uit "conflict-affected areas" nood kunnen hebben aan bescherming omdat zij het risico lopen blootgesteld te worden aan een ernstige en individuele bedreiging van hun leven of persoon als gevolg van willekeurig geweld. UNHCR adviseert dat bij de beoordeling van de veiligheidssituatie in de gebieden waar er sprake is van een actief conflict volgende objectieve elementen in ogenschouw genomen worden om te bepalen of er sprake van veralgemeend, willekeurig geweld: (i) het aantal burgers dat het slachtoffer zijn van willekeurig geweld, waaronder bomaanslagen, luchtaanvallen en zelfmoordaanslagen; (ii) het aantal conflict gerelateerde incidenten; en (iii) het aantal personen dat omwille van het conflict ontheemd werden. UNHCR benadrukt dat het aantal burgerslachtoffers en het aantal veiligheidsincidenten belangrijke indicatoren zijn voor het bepalen van de intensiteit van het voortdurend conflict in Afghanistan. In de objectieve informatie waarover het Commissariaat-generaal beschikt, worden voornoemde aspecten in rekening gebracht bij de beoordeling van de veiligheidssituatie in Afghanistan. Ook met andere indicatoren wordt er rekening gehouden, in de eerste plaats bij de beoordeling van de individuele nood aan bescherming, maar ook bij de beoordeling van de nood aan bescherming omwille van de veiligheidssituatie in de regio van herkomst, indien dat de hierboven vermelde indicatoren niet voldoende zijn om het reële risico voor burgers te beoordelen.

Uit de analyse van de veiligheidssituatie door UNHCR blijkt weliswaar dat de veiligheidssituatie in Afghanistan sinds begin 2013 verslechterd is, doch anderzijds blijkt dat het geweldsniveau en de impact van het conflict nog steeds regionaal erg verschillend is. Deze sterke regionale verschillen typeren het conflict in Afghanistan. Om die redenen dient niet alleen rekening te worden gehouden met de actuele situatie in uw land van herkomst, maar ook met de veiligheidssituatie in het gebied van waar u afkomstig bent. Gezien uw verklaringen met betrekking tot uw herkomst uit Afghanistan, dient in casu de veiligheidssituatie in de stad Kabul te worden beoordeeld.

Uit een grondige analyse van de veiligheidssituatie (zie de aan het administratief dossier toegevoegde EASO Country of Origin Information Report: Afghanistan – Security Situation van november 2016) blijkt dat nationale en internationale veiligheidstroepen prominent aanwezig zijn in de stad. Voorts blijkt dat de regering, het Afgaanse Nationale Leger (ANA) en de Afgaanse Nationale Politie (ANP) de situatie in Kabul relatief goed onder controle hebben. De stad is, net zoals bijna alle provinciehoofdsteden stevig in handen van de overheid en relatief veilig. Omwille van de hoge concentratie aan overheidsgebouwen, internationale organisaties, diplomatieke compounds, en internationale en nationale veiligheidsdiensten, verschilt de veiligheidssituatie in de stad Kabul van de situatie in de meeste andere Afgaanse districten en provincies. Het gros van het geweld dat in de hoofdstad plaatsvindt, kan toegeschreven worden aan de AGE's die in de stad actief zijn en er complexe aanslagen plegen.

De terreuraanslagen die zij in de onderzochte periode pleegden, kaderen binnen het patroon dat zich de laatste jaren gevestigd heeft in de stad Kabul, met name gecoördineerde en complexe aanslagen die gericht zijn tegen "high profile" doelwitten waarbij de internationale aanwezigheid en Afghaanse autoriteiten worden gevisereerd. Het geweld in de stad is voornamelijk gericht tegen Afghan National Security Forces (ANSF), overheidsmedewerkers, en buitenlandse (diplomatieke) aanwezigheid. Hoewel veel van deze aanslagen gebeuren zonder rekening te houden met mogelijk collateral damage onder burgers, is het duidelijk dat Afghaanse burgers slechts uitzonderlijk het doelwit zijn van de opstandelingen in Kabul. Willekeurige aanslagen met veel burgerdoden maar zonder aanwijsbaar doelwit komen niet voor in de stad. Dit patroon houdt nog steeds stand. Sinds begin 2014 viseren de opstandelingen weliswaar uitdrukkelijker civiele doelwitten waar westerlingen samenkomen, doch blijft het aantal burgerslachtoffers beperkt. De impact van de hierboven beschreven aanslagen is verder niet van dien aard dat het inwoners van de stad dwingt hun woonplaats te verlaten. Bovendien blijkt de stad een toevluchtsoord te zijn voor burgers die het geweld in andere districten en provincies ontvluchten.

Niettegenstaande er zich in de hoofdstad Kabul met enige regelmaat complexe aanslagen voordoen, kan er geen gewag gemaakt worden van een situatie van "open combat" of van hevige en voortdurende of ononderbroken gevechten. De Commissaris-generaal beschikt over een zekere appreciatiemarge en is gezien hogervermelde vaststellingen en na grondige analyse van de beschikbare informatie tot de conclusie gekomen dat er voor burgers in de hoofdstad Kabul actueel geen reëel risico bestaat om het slachtoffer te worden van een ernstige bedreiging van hun leven of hun persoon als gevolg van willekeurig geweld in het kader van een gewapend conflict. Actueel is er voor burgers in de hoofdstad Kabul aldus geen reëel risico op ernstige schade in de zin van art. 48/4, §2, c van de Vreemdelingenwet. U bracht geen informatie aan waaruit het tegendeel zou blijken.

C. Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, kom ik tot de vaststelling dat u niet als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet kan worden erkend. Verder komt u niet in aanmerking voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet."

T.a.v. verzoekster S. K. S.:

"A. Feitenrelaas

U verklaart een Afghaanse vrouw van Tadzjiekse origine te zijn. U werd geboren in 1973 in Kaboel geboren.

In 2005 huwde u met S. Z. (O.V. 7.900.944), met wie u twee u zonen kreeg. Uw echtgenoot begon

U kwam op 15 juni 2014 in België aan en diende de volgende dag, op 16 juni 2014, uw eerste asielaanvraag in bij de Dienst Vreemdelingenzaken (DVZ). Uw echtgenoot vervoegde u enkele weken later, op 22 juli 2014, en diende zijn eerste asielaanvraag diezelfde dag in.

In het kader van jullie eerste asielaanvraag beweerden jullie dat jullie Afghanistan waren ontvlucht wegens problemen die jullie hadden met de familie van uw eerste man, een voormalig talibancommandant waarmee u in 2001 gedwongen werd te huwen.

Ter staving van uw asielrelaas legden u en uw echtgenoot volgende documenten neer: uw taskara; uw kieskaart; twee badges van uw werk voor het parlement; uw bankkaart; uw wapenvergunning; uw rijbewijs; een document ter bewijs van uw tewerkstelling voor het parlement; een promotieboekje voor ambtenaars van de islamitische transitiestaat van Afghanistan, een foto van een internationaal seminarie in Delhi, een klacht ingediend door uw moeder bij het politiecommissariaat in Kaboel en een klacht ingediend door uw oom bij het politiecommissariaat van Jalalabad.

Op 24 december 2014 nam het CGVS een beslissing tot weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus omdat geen geloof kon worden gehecht aan uw gedwongen huwelijk met een talibancommandant en de problemen die als gevolg hiervan zouden zijn ontstaan. Deze beslissing werd door de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen bevestigd in haar arrest dd. 12 oktober 2015. U stelde geen hoger beroep in tegen deze beslissing.

Na deze beslissing hebt u België niet verlaten. Op 27 november 2015 verklaarden u en uw echtgenoot zich een tweede keer vluchteling bij de DVZ.

In het kader van uw tweede en huidige asielverzoek stelde u dat u tijdens uw eerste interview voor de Belgische asielinstanties gelogen had over jullie problemen. Toen uw echtgenoot hier in België aankwam, vertelde u hem dat het beter was als hij zou meegaan in uw verzonnen relaas, hetgeen uw echtgenoot in het kader van zijn eerste asielverzoek gedaan heeft.

Jullie stellen dat jullie in werkelijkheid Afghanistan hebben verlaten wegens problemen in verband met het werk van uw echtgenoot voor het parlement. Op de begrafenisplechtigheid van een familielid in Kunar ontmoette uw echtgenoot iemand die stelde dat het niet veilig was voor hem om nog naar zijn geboortedorp in Kunar terug te keren. Later kreeg hij een telefoon van een onbekende waarin u gevraagd werd om naar uw dorp terug te keren om iets te bespreken. Hij ging hier niet op in. Enkele dagen later kreeg hij opnieuw telefoon. Ditmaal werd hij door de taliban van zijn regio van herkomst bedreigd. Ze eisten dat hij talibanstrijders in het parlement moest binnensmokkelen of een bom in het parlement moest plaatsen. Uw echtgenoot antwoordde dat hij weigerde hierop in te gaan. Tien dagen later, op 4 juni 2014, gooide de taliban een handgranaat in uw huis. Uw schoonmoeder raakte gewond en u verloor het bewustzijn. De volgende dag diende uw echtgenoot een klacht in bij het politiekantoor en stelde hij zijn baas op de hoogte. Omdat de politie niets ondernam, besloot uw echtgenoot om met zijn gezin Afghanistan te ontvluchten.

In het kader van uw huidige asielaanvraag leggen u en uw echtgenote volgende documenten neer: uw taskara; de taskara van uw echtgenoot; het rijbewijs van uw echtgenoot; de kieskaart van uw echtgenoot; de kaart van de kamer van koophandel van uw echtgenoot; de wapenvergunning van uw echtgenoot; de bankkaart van uw echtgenoot; een kaart van het werk bij het parlement van uw echtgenoot; een attest van de senaat dd. 27.02.1392; een brief van de veiligheidsafdeling van het Afghaanse parlement dd. 06.09.1394; een bewijs van een registratie van een klacht bij de politie dd. 11.08.1394; twee foto's; een envelop; een medisch attest opgesteld door Dr. D. J. dd. 18.11.2015 met betrekking tot uw psychologische toestand; een handgeschreven verklaring van de psycholoog W. A. dd. 29.03.2016 met betrekking tot uw psychologische toestand vier brieven van het CAW dd. 20.11.2015 waaruit blijkt dat u driemaal (op 18.06.2015; 06.08.2015 en 24.09.2015) en u en uw echtgenoot als koppel eenmaal (op 14.04.2015) op gesprek zijn geweest in het centrum.

B. Motivering

Uit uw verklaringen blijkt dat u zich grotendeels op dezelfde vluchtmotieven als uw echtgenoot, Z. S. (O.V. 7.900.944). In het kader van zijn tweede asielaanvraag werd een beslissing genomen tot weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus, die luidt als volgt:

Na grondig onderzoek van de door u aangehaalde feiten en alle elementen aanwezig in het administratieve dossier dient er echter te worden vastgesteld dat u niet aannemelijk heeft gemaakt dat er in uw hoofde sprake zou zijn van een gegronde vrees voor vervolging zoals voorzien in de Vluchtelingenconventie of van een reëel risico op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, §2, a, b of c van de Vreemdelingenwet.

Allereerst moet worden gesteld dat u in het kader van uw tweede en huidige asielaanvraag aangeeft dat u en uw echtgenote naar aanleiding van jullie vorige asielverzoek verzonnen verklaringen zouden hebben afgelegd met betrekking tot de gebeurtenissen die aan de basis van uw vlucht uit Afghanistan zouden hebben gelegen, jullie algemene geloofwaardigheid ernstig ondermijnt. Temeer daar jullie geen aannemelijke verklaring bieden voor jullie leugenachtige verklaringen.

Zo stelden jullie beiden in het kader van jullie huidige asielverzoek dat uw echtgenote zich tijdens haar eerste asielaanvraag door Afghanen in het centrum had laten overtuigen om problemen te verzinnen die op haarzelf betrekking hadden omdat ze geen bewijzen had van uw problemen (zie gehoorverslag CGVS echtgenote dd. 30.03.2016, p. 2-4 en zie gehoorverslag CGVS echtgenoot dd. 30.03.2016, p. 3). U stelde dat u moest meegaan in wat zij had verteld (zie gehoorverslag CGVS dd. 30.03.2016, p. 3). Er dient in dezen te worden benadrukt dat er van een kandidaat-vluchteling redelijkerwijze verwacht mag worden dat hij de asielinstanties van het onthaalland, bevoegd om kennis te nemen van en te oordelen over zijn aanvraag tot hulp en bescherming, van begin af aan in vertrouwen neemt door een waarheidsgetrouw relaas uiteen te zetten (zie ook UNHCR, Handbook on Procedures and Criteria for Determining Refugee Status under the 1951 Convention and the 1967 Protocol relating to the Status of Refugees, paragraaf 205). Het feit dat jullie beiden, hoewel jullie doorheen jullie asielprocedure bij de DVZ en het CGVS uitvoerig gewezen werden op het belang van het afleggen van waarachtige verklaringen, leugenachtige verklaringen hebben afgelegd omtrent jullie problemen, brengt

jullie algemene geloofwaardigheid ernstig in het gedrang. Zelfs in het kader van jullie beroepsprocedure voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (RvV) hielden jullie vast aan jullie verzonden verklaringen en lieten jullie het na om melding te maken van jullie zogenaamde werkelijke problemen in Afghanistan. Bovendien zijn jullie verklaringen dat uw echtgenote jullie werkelijke problemen niet vertelde omdat ze geen documenten had en haar werd aangeraden om over persoonlijke problemen te praten des te merkwaardiger aangezien uw echtgenote in het kader van haar eerste asielaanvraag evenmin in het bezit was van bewijsstukken in verband met haar zogenaamde gedwongen huwelijk met een talibancommandant en zij, zoals jullie in het kader van jullie huidige asielaanvraag verklaren, in Afghanistan zelf getuige was van een bomaanslag op jullie huis (zie gehoorverslag CGVS echtgenote dd. 30.03.2016, p. 3 en zie gehoorverslag CGVS dd. 30.03.2016, p. 4). Indien deze aanval op uw huis werkelijk plaats vond, kan er redelijkerwijze worden verwacht dat uw echtgenote hierover zou vertellen tijdens haar eerste asielaanvraag, zeker aangezien ze in het kader van haar huidige aanvraag stelt tot op heden psychologische problemen te ondervinden als gevolg van deze aanval (zie gehoorverslag CGVS echtgenote dd. 30.03.2016, p. 3-4).

Bovendien legde u in het kader van uw huidige asielaanvraag verdere ongeloofwaardige verklaringen af over wat zogenaamd jullie werkelijke problemen waren in Afghanistan. Zo is het merkwaardig dat u, nadat u op de begrafenis door een dorpsgenoot werd gewaarschuwd niet terug te keren naar uw geboortedorp, niet vroeg naar de identiteit van de persoon die u enkele dagen nadien opbelde om u te vragen naar uw geboortedorp terug te keren (zie gehoorverslag CGVS dd. 30.03.2016, p. 13). U stelde dat u dit niet deed omdat deze persoon alle informatie over u had. In het licht van deze verklaring en de eerdere waarschuwing van uw dorpsgenoot is het echter des te vreemder dat u zich niet trachtte te vergewissen van wie u precies opbelde om u naar uw dorp te lokken. Daarenboven is het opmerkelijk dat u, toen u gevraagd werd wat er tijdens het tweede telefoontje precies aan u werd gevraagd, stelde dat u denkt dat ze vroegen om iets in uw auto te stoppen, maar dat u het zich niet kon herinneren (zie gehoorverslag CGVS dd. 30.03.2016, p. 13). Er kan redelijkerwijze worden aangenomen dat u zich nog wel zou herinneren wat er tijdens dit tweede telefoontje werd gezegd en dat u hierover met meer stelligheid zou kunnen vertellen aangezien u tijdens uw interview voor de DVZ in het kader van uw huidige asielerzoek nog verklaard had dat de taliban u tijdens het tweede telefoongesprek hadden verteld dat u ofwel mensen van de taliban in het parlement moest brengen of er een bom moest plaatsen (zie verklaring meervoudige aanvraag DVZ dd. 11.02.2016, punt 15).

Daarnaast is het opmerkelijk dat u niet in het bezit blijkt van bewijsstukken van de aanval op uw huis die tijdens uw verblijf in Afghanistan werden opgesteld, hoewel u de dag na de aanval klacht ging neerleggen bij de politie (zie verklaring CGVS dd. 30.03.2016, p. 4-5 en 15). De documenten van het parlement en de politie waarin verwezen wordt naar de aanval op uw huis werden opgesteld na uw vertrek uit Afghanistan, respectievelijk op 06.09.1394 (27 november 2015 volgens de Gregoriaanse kalender) en 11.08.1394 (2 november 2015 volgens de Gregoriaanse kalender), en hebben bijgevolg een gesolliciteerd karakter.

De overige door u neergelegde stukken kunnen aan bovenstaande vaststellingen niet wijzigen. De taskara van u en uw echtgenote bevatten enkel informatie omtrent de identiteit en nationaliteit van u en uw echtgenote, die in deze beslissing niet meteen ter discussie staat. De envelop toont dan weer enkel aan dat u vanuit Afghanistan post bereikte, hetgeen in deze beslissing evenmin wordt betwist. In verband met de uw rijbewijs; uw kieskaart; uw kaart van de kamer van koophandel; uw wapenvergunning; uw bankkaart en de kaart van uw werk bij het parlement wordt opgemerkt dat u deze stukken al neerlegde in het kader van uw eerste asielaanvraag. Deze documenten bewijzen enkel dat u voor de Afghaanse Kamer van Koophandel en de Afghaanse senaat hebt gewerkt, hetgeen noch in het kader van uw eerste asielaanvraag, noch in het kader van uw tweede asielaanvraag wordt betwist. In verband met uw werkzaamheden voor het Parlement sprak de RvV zich in het kader van uw eerste asielaanvraag als volgt uit: "Voorts dient opgemerkt te worden dat uw werkzaamheden voor het parlement op zich niet volstaan om u de vluchtelingenstatus toe te kennen. Zo moet worden opgemerkt dat u van 2008 tot 2010 privésecretaris was van een parlamentslid en u de daaropvolgende vier jaar nog slechts als reserve secretaris werkte in het parlement (DGVS, p. 3-4); DVZ-verklaring dd. 30.09.2014, vraag 12, p. 5), een functie op laag niveau. Tevens blijkt uit informatie waarover het CGVS beschikt, dat er actueel onvoldoende aanwijzingen zijn om te suggereren dat de taliban de motivatie en/of de operationele capaciteit heeft om 'low level collaborators' te vervolgen in Kaboel of in andere gebieden buiten hun controle (EHRM, H. en B. vs. het V.K., 9 april 2013, § 97-98; EASO, COI report Afghanistan, Insurgent strategies- intimidation and targeted violence against Afghans, december 2012). Het loutere feit dat u in functie was als reserve secretaris volstaat daarom niet op te besluiten dat u hiervoor vervolgd zou worden bij een eventuele terugkeer naar Afghanistan".

Deze documenten tonen verder niet aan dat u als gevolg van uw werkzaamheden in het parlement of de Kamer van Koophandel problemen zou gekend hebben in Afghanistan. In verband met de documenten met betrekking tot uw tewerkstelling die u in het kader van uw huidige asielaanvraag neerlegt, wordt verder opgemerkt dat de foto waarbij u een certificaat overhandigd wordt, duidelijk bewerkt werd. In verband met de groepsfoto wordt dan weer opgemerkt dat er niet kan worden afgeleid waar of in welke omstandigheden de foto werd gemaakt en wat de identiteit of functie is van de personen die er op staan afgebeeld. Met betrekking tot het certificaat van het parlement dd. 27.02.1392 en waarin vermeld staat dat u goed werk leverde voor de klachtencommissie (zie gehoorverslag CGVS dd. 30.03.2016, p. 11), wordt opgemerkt dat het vreemd is dat u dit document niet eerder neerlegde. Bovendien is dit certificaat duidelijk een scan en bevat het flagrante schrijffouten tegen het Engels (complain commision). Bovendien kan uit deze documenten niet worden afgeleid dat u problemen kreeg als gevolg van uw werk.

Wat betreft het doktersattest en de handgeschreven brief van de psycholoog in verband met de psychologische problemen van uw echtgenote dient te worden opgemerkt dat uit deze documenten blijkt dat de dokter en de psycholoog de oorzaak van de medisch-psychologische problemen baseren op haar eigen verklaringen. Een arts kan enkel vaststellingen doen betreffende de fysieke of mentale gezondheidstoestand van een patiënt en rekening houdend met zijn bevindingen kan de arts vermoedens hebben over de oorzaak van de opgelopen verwondingen. Een arts kan echter nooit met volledige zekerheid de precieze feitelijke omstandigheden schetsen waarin de verwondingen werden opgelopen. In verband met het doktersattest wordt bovendien opgemerkt dat het een zeer summier attest betreft, waarin weliswaar melding wordt gemaakt van het post-traumatische stresssyndroom, maar dat uit dit document niet blijkt op welke wijze deze, toch wel complexe, diagnose werd gesteld. In verband met de brief van de psycholoog wordt opgemerkt dat de psychologische problemen van uw echtgenote worden gekaderd in een miskraam en de verblijfssituatie van uw echtgenote hier in België. Uit deze brief kan bijgevolg niet worden opgemaakt dat de aangehaalde psychische problemen verband houden met problemen die u en uw echtgenote in Afghanistan zouden hebben gekend. Uit deze beide documenten blijkt evenmin uit dat de psychische toestand van uw echtgenote van dien aard zou zijn bij een eventuele terugkeer naar Afghanistan aanleiding te geven tot een gegronde vrees voor vervolging of reëel risico op onmenselijke of vernederende behandeling. De brieven van het CAW bewijzen dan weer enkel dat u en uw echtgenote op gesprek gingen bij dit centrum. Verder kan uit deze documenten niets worden opgemaakt over de medisch-psychologische toestand van uw echtgenote.

Op basis van al het bovenstaande wordt besloten dat u ook in het kader van uw tweede asielaanvraag niet aannemelijk hebt gemaakt dat u gegronde redenen heeft om te vrezen voor vervolging in vluchtelingenrechtelijke zin en bestaan er evenmin zwaarwegende gronden om aan te nemen dat u bij een terugkeer naar uw land van herkomst een reëel risico zou lopen op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, § 2, a) en b) van de Vreemdelingenwet.

Naast de toekenning van een beschermingsstatus aan Afghanen met een risicoprofiel kan een Afghaanse asielzoeker ook een subsidiaire beschermingsstatus toegekend worden wanneer de mate van willekeurig geweld in het aan de gang zijnde gewapend conflict in het land van herkomst dermate hoog is dat er zwaarwegende gronden zijn om aan te nemen dat een burger die terugkeert naar het betrokken land of, in voorkomende geval, naar het betrokken gebied louter door zijn aanwezigheid aldaar een reëel risico loopt op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, §2, c) van de vreemdelingenwet. Asielzoekers uit een groot aantal gebieden in Afghanistan krijgen de subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 § 2 c van de Vreemdelingenwet toegekend op basis van de algemene toestand in hun regio; dit indien zij hun reële herkomst uit deze regio en hun achtergrond aannemelijk maken en voor zover blijkt dat er geen reëel intern vluchtalternatief bestaat.

Bij de evaluatie van de actuele veiligheidssituatie in Afghanistan wordt het rapport "UNHCR Eligibility Guidelines for assessing the international protection needs of asylum-seekers from Afghanistan" van 19 april 2016 in rekening genomen. Niettegenstaande het rapport aangeeft dat de veiligheidssituatie in 2015 achteruit gegaan is en dat zowel het aantal burgerslachtoffers, als het aantal veiligheidsincidenten op het gehele Afghaanse grondgebied gestegen is, bevestigt het rapport nog steeds het bestaan van regionale verschillen in de veiligheidssituatie in Afghanistan. Bovendien wordt nergens in deze UNHCR richtlijnen geadviseerd om voortgaande op een analyse van de algemene veiligheidssituatie aan elke Afghaan een complementaire vorm van bescherming te bieden. UNHCR benadrukt daarentegen dat elk verzoek om internationale bescherming op eigen merites dient beoordeeld te worden.

Rekening houdend met het veranderlijke karakter van het conflict in Afghanistan, dienen de asielaanvragen van Afghanen elk nauwgezet onderzocht te worden, dit in het licht van enerzijds de bewijzen aangevoerd door de betrokken asielzoeker en anderzijds actuele en betrouwbare informatie over de situatie in Afghanistan.

UNHCR wijst er op dat asielzoekers afkomstig uit “conflict-affected areas” nood kunnen hebben aan bescherming omdat zij het risico lopen blootgesteld te worden aan een ernstige en individuele bedreiging van hun leven of persoon als gevolg van willekeurig geweld. UNHCR adviseert dat bij de beoordeling van de veiligheidssituatie in de gebieden waar er sprake is van een actief conflict volgende objectieve elementen in ogenschouw genomen worden om te bepalen of er sprake van veralgemeend, willekeurig geweld: (i) het aantal burgers dat het slachtoffer zijn van willekeurig geweld, waaronder bomaanslagen, luchtaanvallen en zelfmoordaanslagen; (ii) het aantal conflict gerelateerde incidenten; en (iii) het aantal personen dat omwille van het conflict ontheemd werden. UNHCR benadrukt dat het aantal burgerslachtoffers en het aantal veiligheidsincidenten belangrijke indicatoren zijn voor het bepalen van de intensiteit van het voortdurend conflict in Afghanistan. In de objectieve informatie waarover het Commissariaat-generaal beschikt, worden voornoemde aspecten in rekening gebracht bij de beoordeling van de veiligheidssituatie in Afghanistan. Ook met andere indicatoren wordt er rekening gehouden, in de eerste plaats bij de beoordeling van de individuele nood aan bescherming, maar ook bij de beoordeling van de nood aan bescherming omwille van de veiligheidssituatie in de regio van herkomst, indien dat de hierboven vermelde indicatoren niet voldoende zijn om het reëel risico voor burgers te beoordelen.

Uit de analyse van de veiligheidssituatie door UNHCR blijkt weliswaar dat de veiligheidssituatie in Afghanistan sinds begin 2013 verslechterd is, doch anderzijds blijkt dat het geweldsniveau en de impact van het conflict nog steeds regionaal erg verschillend is. Deze sterke regionale verschillen typeren het conflict in Afghanistan. Om die redenen dient niet alleen rekening te worden gehouden met de actuele situatie in uw land van herkomst, maar ook met de veiligheidssituatie in het gebied van waar u afkomstig bent. Gezien uw verklaringen met betrekking tot uw herkomst uit Afghanistan, dient in casu de veiligheidssituatie in de stad Kabul te worden beoordeeld.

Uit een grondige analyse van de veiligheidssituatie (zie de aan het administratief dossier toegevoegde EASO Country of Origin Information Report: Afghanistan – Security Situation van november 2016) blijkt dat nationale en internationale veiligheidstroepen prominent aanwezig zijn in de stad. Voorts blijkt dat de regering, het Afghaanse Nationale Leger (ANA) en de Afghaanse Nationale Politie (ANP) de situatie in Kabul relatief goed onder controle hebben. De stad is, net zoals bijna alle provinciehoofdsteden stevig in handen van de overheid en relatief veilig. Omwille van de hoge concentratie aan overheidsgebouwen, internationale organisaties, diplomatieke compounds, en internationale en nationale veiligheidsdiensten, verschilt de veiligheidssituatie in de stad Kabul van de situatie in de meeste andere Afghaanse districten en provincies. Het gros van het geweld dat in de hoofdstad plaatsvindt, kan toegeschreven worden aan de AGE's die in de stad actief zijn en er complexe aanslagen plegen. De terreuraanslagen die zij in de onderzochte periode pleegden, kaderen binnen het patroon dat zich de laatste jaren gevestigd heeft in de stad Kabul, met name gecoördineerde en complexe aanslagen die gericht zijn tegen “high profile” doelwitten waarbij de internationale aanwezigheid en Afghaanse autoriteiten worden geviséerd. Het geweld in de stad is voornamelijk gericht tegen Afghan National Security Forces (ANSF), overheidsmedewerkers, en buitenlandse (diplomatieke) aanwezigheid. Hoewel veel van deze aanslagen gebeuren zonder rekening te houden met mogelijk collateral damage onder burgers, is het duidelijk dat Afghaanse burgers slechts uitzonderlijk het doelwit zijn van de opstandelingen in Kabul. Willekeurige aanslagen met veel burgerdoden maar zonder aanwijsbaar doelwit komen niet voor in de stad. Dit patroon houdt nog steeds stand. Sinds begin 2014 viseren de opstandelingen weliswaar uitdrukkelijker civiele doelwitten waar westerlingen samenkomen, doch blijft het aantal burgerslachtoffers beperkt. De impact van de hierboven beschreven aanslagen is verder niet van dien aard dat het inwoners van de stad dwingt hun woonplaats te verlaten. Bovendien blijkt de stad een toevluchtsoord te zijn voor burgers die het geweld in andere districten en provincies ontvluchten.

Niettegenstaande er zich in de hoofdstad Kabul met enige regelmaat complexe aanslagen voordoen, kan er geen gewag gemaakt worden van een situatie van “open combat” of van hevige en voortdurende of ononderbroken gevechten. De Commissaris-generaal beschikt over een zekere appreciatiemarge en is gezien hogervermelde vaststellingen en na grondige analyse van de beschikbare informatie tot de conclusie gekomen dat er voor burgers in de hoofdstad Kabul actueel geen reëel risico bestaat om het slachtoffer te worden van een ernstige bedreiging van hun leven of hun persoon als gevolg van willekeurig geweld in het kader van een gewapend conflict.

Actueel is er voor burgers in de hoofdstad Kabul aldus geen reëel risico op ernstige schade in de zin van art. 48/4, §2, c van de Vreemdelingenwet. U bracht geen informatie aan waaruit het tegendeel zou blijken.

Derhalve kan terzake ten aanzien van u evenmin een gegronde vrees voor vervolging of reëel risico op het lijden van ernstige schade weerhouden worden.

C. Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, kom ik tot de vaststelling dat u niet als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet kan worden erkend. Verder komt u niet in aanmerking voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet."

2. Over de gegrondheid van het beroep

2.1. Verzoekschrift

2.1.1. Middelen

In een eerste middel, afgeleid uit de schending van artikel 1, A van het Verdrag van Genève, artikel 48/3 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (Vreemdelingenwet), de materiële motiveringsplicht, "*minstens van de mogelijkheid tot toetsen van de materiële motivering*" *juncto* het zorgvuldigheidsbeginsel en "*artikel 48/2, b)*" van de Vreemdelingenwet, passen verzoekers de verschillende elementen van de definitie van het begrip "*vluchteling*" toe op hun eigen situatie. Zij herhalen een gegronde vrees voor vervolging te koesteren en verwijzen voor het subjectieve luik van de vrees naar de coherente verklaringen van verzoeker gedurende zijn gehoor. Wat betreft de objectieve vrees verwijzen verzoekers naar de UNHCR "*Guidelines*" van 6 augustus 2013. Op dit punt besluiten verzoekers dat de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen onvoldoende rekening heeft gehouden met het profiel van verzoeker.

In een tweede middel voeren verzoekers de schending aan van de materiële motiveringsplicht, "*minstens van de mogelijkheid tot toetsen van de materiële motivering*" *juncto* het zorgvuldigheidsbeginsel. Verzoekers stellen immers vast dat de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen hen van bij aanvang kwalijk neemt dat zij bij hun eerste asielaanvraag niet de waarheid hebben verteld. Hieruit blijkt dan ook naar mening van verzoekers dat de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen vooringenomen was en de tweede asielaanvraag niet op een objectieve wijze heeft onderzocht. Verzoekers benadrukken dat het een algemeen feit is dat "*de arme asielzoekers misleid worden door de mensensmokkelaar onderweg en zelfs in België*", dat zij enorme spijt hebben en meerdere malen deze oprechte spijt hebben betuigd. Daarnaast wijzen verzoekers erop dat het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen geen rekening heeft gehouden met het hoge profiel van verzoeker, hetgeen nochtans aanleiding geeft tot een verhoogd risico om vervolgd te worden. In zoverre hen nog verweten geen bewijzen te kunnen voorleggen over de aanval in hun woning, wijzen verzoekers erop dat verzoeker het land onmiddellijk heeft verlaten na deze aanval en het bovendien opmerkelijk is dat: "*Mensen die deze documenten voorleggen krijgen te horen dat deze documenten relatieve waarde hebben gezien de corruptie. Mensen die ze niet voorleggen krijgen het verwijt dat ze deze bewijzen niet voorgelegd hebben.*" Voorts hekelen verzoekers dat de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen de voorgelegde documenten van de tafel veegt met het argument dat ze een gesolliciteerd karakter vertonen, aangezien de commissaris-generaal hierbij voorbijgaat aan het feit dat verzoekers onmiddellijk na de aanval Afghanistan hebben verlaten. Dat de commissaris-generaal bovendien van oordeel is dat verzoeker een laag profiel heeft, vormt een pijnpunt van de bestreden beslissing aangezien de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen zich beperkt tot een verwijzing naar een arrest van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen zonder evenwel zelf na te gaan of verzoeker al dan niet een hoog profiel heeft. Nochtans waren er ten tijde van de uitspraak van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen nog geen sprake van bedreigingen omwille van deze functie. Verzoekers menen nog dat nagelaten werd om hen het voordeel van de twijfel te verlenen. Tot slot onderstrepen ze nog dat alle psychologische problemen worden vastgesteld op basis van de eigen verklaringen van patiënten en dat de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen dergelijke attesten in bepaalde gevallen wel aanvaardden en in andere dan weer niet, hetgeen nochtans neerkomt op een schending van het gelijkheidsbeginsel.

In een derde middel, afgeleid uit de schending van artikel “48/4, b” van de Vreemdelingenwet *juncto* het redelijkheidsbeginsel, wijzen verzoekers op hun langdurig verblijf, het schoollopen van hun kinderen en de psychologische problemen van verzoekster. Bovendien menen zij dat de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen geen rekening heeft gehouden met het belang van hun kinderen. Verzoekers verwijzen nog naar een rapport om aan te tonen dat zij bij een eventuele terugkeer naar Afghanistan in een situatie van isolement zullen terecht komen, waarbij zij gemarginaliseerd zullen worden omdat ze anders zijn, hetgeen nochtans een schending van artikel 3 van het EVRM inhoudt. Verzoekers stippen hierbij nog de “*sliding scale*” aan zoals uiteengezet in het “*Elgafaji*” arrest.

Verzoekers vragen in hoofddorde om hen als vluchteling te erkennen, minstens hen de subsidiaire bescherming te verlenen en in ondergeschikte orde de beslissing te vernietigen en terug te sturen naar het Commissariaat-generaal voor verder onderzoek.

2.2. Stukken

Per drager laat de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen op 11 december 2017 aan de Raad een aanvullende nota geworden met volgend nieuw element: COI Focus “*Afghanistan. Security situation in Kabul City*” van 6 juni 2017 (rechtsplegingsdossier, stuk 10).

2.3. Beoordeling

2.3.1. Bevoegdheid

De Raad wijst erop dat hij inzake beslissingen van de commissaris-generaal over volheid van rechtsmacht beschikt. Dit wil zeggen dat het geschil met alle feitelijke en juridische vragen in zijn geheel aanhangig wordt gemaakt bij de Raad, die een onderzoek voert op basis van het rechtsplegingsdossier. Als administratieve rechter doet hij in laatste aanleg uitspraak over de grond van het geschil (wetsontwerp tot hervorming van de Raad van State en tot oprichting van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, *Parl. St. Kamer* 2005-2006, nr. 2479/001, 95, 96 en 133). Door de devolutieve kracht van het beroep is de Raad niet noodzakelijk gebonden door de motieven waarop de bestreden beslissing is gesteund en de kritiek van de verzoekende partij daarop.

2.3.2. Vluchtelingenstatus

2.3.2.1. In zoverre verzoeker de schending aanvoert van “*artikel 48/2, b*” van de Vreemdelingenwet wijst de Raad er vooreerst op dat dit een onbestaand artikel is, zodat dit onderdeel van het eerste middel niet in aanmerking wordt genomen.

2.3.2.2. In het kader van de eerste asielaanvragen van verzoekers werd door het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen bij beslissingen van 24 december 2014 besloten tot weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus omwille van de ongeloofwaardigheid van het door verzoekers aangehaalde asielrelaas. De beslissingen van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen werd bij 's Raads arrest nummer 154 276 van 12 oktober 2015 bevestigd. Verzoekers tekenden geen beroep aan tegen deze beslissing.

De Raad is niet bevoegd om naar aanleiding van de beoordeling van volgende asielaanvragen, de beslissingen met betrekking tot vorige asielaanvragen nogmaals te beoordelen in beroep. De Raad heeft immers niet de bevoegdheid om opnieuw uitspraak te doen over elementen die reeds in beslissingen met betrekking tot eerdere asielaanvragen werden beoordeeld en die, gelet op het feit dat de desbetreffende beslissingen niet binnen de wettelijk bepaalde termijn werden aangevochten of een beroep ertegen werd verworpen, als vaststaand moeten worden beschouwd, behoudens wanneer een bewijselement wordt voorgelegd dat van aard is om op zekere wijze aan te tonen dat die eerdere beslissingen anders zouden zijn geweest indien het bewijselement waarvan sprake ten tijde van die eerdere beoordelingen zou hebben voorgelegen. Dit neemt echter niet weg dat hij bij de beoordeling van een latere asielaanvraag rekening mag houden met alle feitelijke elementen, ook met elementen die resulteren uit verklaringen die gedurende de behandeling van een eerdere asielaanvraag zijn afgelegd.

2.3.2.3. De Raad stelt vast dat verzoekers zich in het kader van hun huidige, tweede asielaanvragen niet langer beroepen op de asielmotieven die zij tijdens hun vorige asielaanvragen inriepen.

Verzoekers geven immers aan tijdens hun eerste asielaanvragen te hebben gelogen op advies van anderen en brengen als nieuw element bij dat verzoeker omwille van zijn werkzaamheden voor het parlement in Afghanistan bedreigd werd en vreest te worden gedood.

Blijkens de bestreden beslissingen worden verzoekers de vluchtelingenstatus geweigerd omdat (i) de vaststelling dat verzoekers in het kader van hun eerste asielaanvragen leugenachtige verklaringen hebben afgelegd omtrent hun problemen en dit ook hebben volgehouden in de beroepsprocedure voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen afbreuk doet aan hun algemene geloofwaardigheid; (ii) verzoekers ongeloofwaardige verklaringen afleggen in het kader van hun huidige asielaanvraag omtrent de problemen die zij in Afghanistan zouden kennen; (iii) het niet aannemelijk is dat verzoekers niet in het bezit zijn van bewijsstukken van de aanval op hun huis die tijdens hun verblijf in Afghanistan werden opgesteld en de thans voorgelegde documenten die verwijzen naar de aanval dateren van na hun vertrek uit Afghanistan en bijgevolg een gesolliciteerd karakter vertonen; (iv) de overige door verzoekers voorgelegde documenten niet van die aard zijn om de appreciatie van hun asielaanvragen in positieve zin om te buigen, zoals wordt toegelicht.

Uit de eenvoudige lezing van de bestreden beslissing blijkt aldus dat, in tegenstelling tot wat verzoekers beweren, zij wel degelijk in de mogelijkheid zijn om de materiële motivering te toetsen. Dit blijkt overigens eveneens uit het feit dat verzoekers kritiek uiten op de verschillende weigeringsmotieven en daarbij een poging ondernemen om deze te ontcrachten.

De materiële motiveringsplicht, de vereiste van deugdelijke motieven, houdt in dat een administratieve rechtshandeling, *in casu* de beslissingen tot weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus van 15 maart 2017 (CG nrs. 1414443Z en 143501Z), op motieven moeten steunen waarvan het feitelijk bestaan naar behoren is bewezen en die in rechte ter verantwoording van de beslissingen in aanmerking kunnen genomen worden. De middelen zullen dan ook onder meer vanuit dit oogpunt worden onderzocht (RvS 25 juni 2004, nr. 133.153).

2.3.2.4. Na lezing van de administratief dossiers besluit de Raad in navolging van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen dat verzoekers in het kader van hun huidige asielaanvragen geen geloofwaardige elementen aanbrengt waaruit kan blijken dat zijn hun land van herkomst zijn ontvlucht of dat zij er niet zouden kunnen terugkeren omwille van een gegronde vrees voor vervolging in vluchtelingenrechtelijke zin. Gelet op de vaststellingen en overwegingen zoals opgenomen in de bestreden beslissingen oordeelt de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen immers op goede gronden dat geen geloof kan worden gehecht aan de beweerdde problemen omwille van verzoekers werkzaamheden bij het parlement.

De Raad stelt vast dat verzoekers in voorliggend verzoekschrift niet de minste concrete poging ondernemen om de pertinente motieven dienaangaande zoals opgenomen in de bestreden beslissingen, die draagkrachtig zijn en steun vinden in de administratief dossiers en op grond waarvan terecht wordt besloten tot de ongeloofwaardigheid van het door hen uiteengezette asielrelaas, te verklaren of te weerleggen. Het komt aan verzoekers toe om deze motieven aan de hand van concrete elementen en argumenten in een ander daglicht te plaatsen, waar zij evenwel in gebreke blijven. Zij komen immers in wezen niet verder dan het louter volharden in hun asielrelaas, het herhalen van eerder afgelegde en ongeloofwaardig bevonden verklaringen, het uiten van blote beweringen, het poneren van een vrees voor vervolging en het bekritisieren en tegenspreken van de gevolgtrekking door de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen, wat evenwel bezwaarlijk een dienstig verweer kan worden geacht en waarmee zij er aldus niet in slagen hoger aangehaalde motieven van de bestreden beslissingen te ontcrachten, noch een gegronde vrees voor vervolging aannemelijk te maken.

Wat betreft het betoog dat asielzoekers misleid worden door mensensmokkelaars onderweg en zelfs in België, die verzoekster ertoe bewogen om een onwaar verhaal op te hangen in het kader van haar eerste asielaanvraag waardoor verzoeker niet anders kon dan deze leugens te bevestigen, doch dat hij zijn spijt hieromtrent meerdere malen heeft betuigd, dient te worden benadrukt dat de asielaanvraag op zich al een verzoek tot en een uiting van vertrouwen is in de bescherming die de Belgische autoriteiten verzoeker bieden. Te dezen dient voorts te worden beklemtoond dat van een kandidaat-vluchteling redelijkerwijze verwacht mag worden dat hij de asielinstanties van het onthaalland, bevoegd om kennis te nemen van en te oordelen over zijn asielaanvraag tot hulp en bescherming, van begin af aan in vertrouwen neemt door een waarheidsgetrouw relaas uiteen te zetten.

De Raad treedt dan ook de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen bij waar deze op goede gronden overweegt als volgt: *"Het feit dat jullie beiden, hoewel jullie doorheen jullie asielpcedure bij de DVZ en het CGVS uitvoerig gewezen werden op het belang van het afleggen van waarachtige verklaringen, leugenachtige verklaringen hebben afgelegd omtrent jullie problemen, brengt jullie algemene geloofwaardigheid ernstig in het gedrang. Zelfs in het kader van jullie beroepsprocedure voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (RvV) hielden jullie vast aan jullie verzonden verklaringen en lieten jullie het na om melding te maken van jullie zogenaamde werkelijke problemen in Afghanistan. Bovendien zijn jullie verklaringen dat uw echtgenote jullie werkelijke problemen niet vertelde omdat ze geen documenten had en haar werd aangeraden om over persoonlijke problemen te praten des te merkwaardiger aangezien uw echtgenote in het kader van haar eerste asielaanvraag evenmin in het bezit was van bewijsstukken in verband met haar zogenaamde gedwongen huwelijk met een talibancommandant en zij, zoals jullie in het kader van jullie huidige asielaanvraag verklaren, in Afghanistan zelf getuige was van een bomaanslag op jullie huis (zie gehoorverslag CGVS echtgenote dd. 30.03.2016, p. 3 en zie gehoorverslag CGVS dd. 30.03.2016, p. 4). Indien deze aanval op uw huis werkelijk plaats vond, kan er redelijkerwijze worden verwacht dat uw echtgenote hierover zou vertellen tijdens haar eerste asielaanvraag, zeker aangezien ze in het kader van haar huidige aanvraag stelt tot op heden psychologische problemen te ondervinden als gevolg van deze aanval (zie gehoorverslag CGVS echtgenote dd. 30.03.2016, p. 3-4)."*

In zoverre verzoekers nog betogen dat de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen geen objectieve beslissing kon nemen aangezien hij van bij het begin oordeelt dat verzoekers leugenachtige verklaringen hebben afgelegd in het kader van hun eerste asielaanvraag, dient erop gewezen dat verzoekers geen concrete gegevens aanbrengen waaruit blijkt dat het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen bevooroordeeld zou zijn geweest of dat hun tweede asielaanvragen niet eerlijk zouden zijn behandeld. Uit de stukken van het dossier en de bestreden beslissingen kan evenmin enige vooringenomenheid of enig gebrek aan objectiviteit worden afgeleid. Bovendien zijn de ambtenaren van het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen onpartijdig en hebben deze geen persoonlijk belang bij een positieve of negatieve beslissing ten aanzien van de kandidaat-vluchteling. Als dusdanig bieden zij de nodige garanties inzake objectiviteit.

De bewering dat verzoekers onmiddellijk na de aanval op hun huis het land verlieten, volstaat allermist om het gebrek aan bewijzen die tijdens hun verblijf in Afghanistan werden opgesteld te verklaren of te vershoneren. Het is immers niet aannemelijk dat verzoekers thans enkel documenten kunnen voorleggen die zijn opgesteld na hun vertrek uit Afghanistan (met name het document van het parlement op 27 november 2015 en het document van de politie van 2 november 2015), vermits uit verzoekers verklaringen blijkt dat hij de dag na de aanval klacht ging neerleggen bij de politie en door hen een verslag werd opgesteld (administratief dossier, stuk 7, gehoor CGVS van 30 maart 2016, p. 4-5 en 15). Waar verzoekers nog hekelen dat de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen besluit tot het gesolliciteerd karakter van de door hen voorgelegde documenten aangezien zij het land onmiddellijk hebben verlaten na de aanval, komen zij in wezen niet verder dan het bekritisieren en tegenspreken van de gevolgtrekkingen door de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen, hetgeen bezwaarlijk een dienstig verweer kan worden geacht en waarmee zij dan ook niet vermogen de pertinente motieven van de bestreden beslissing te weerleggen.

Waar verzoekers nog verwijzen naar het profiel van verzoeker en in het onderhavig verzoekschrift trachten de tijdens de eerste asielaanvraag gedane vaststellingen hieromtrent te ontcrachten, onder meer stellend dat er toen nog geen sprake was van bedreigingen omwille van verzoekers functie en verzoeker wel degelijk een hoog profiel bezit, dient te worden opgemerkt dat hun betoog niet dienstig is. De Raad herhaalt in dit verband dat uit het administratief dossier blijkt dat bij beslissingen van 24 december 2014 van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen, bevestigd bij 's Raads arrest nummer 154 276 van 12 oktober 2015 werd besloten tot weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus omwille van de ongelooftwaardigheid van het door verzoekers aangehaalde asielaanvraag, waarbij ook geoordeeld werd dat verzoekers werkzaamheden voor het Afgaanse parlement niet volstaan om te besluiten tot een vrees voor vervolging bij een eventuele terugkeer naar Afghanistan. Gelet op het gezag van gewijsde van dit arrest, staat de ongelooftwaardigheid van de problemen vast en is de bevoegdheid van de Raad in het kader van huidig beroep beperkt tot een beoordeeling van de nieuwe elementen door verzoekers aangevoerd in het kader van hun tweede en huidige asielaanvraag en de afweging ervan tegen de juridisch vaststaande motieven uit de eerste asielaanvraag. Verzoekers kunnen aldus de mogelijkheid om een volgende asielaanvraag in te dienen niet aanwenden om een vorm van beroep in te stellen tegen de definitieve beslissing inzake een eerdere asielaanvraag.

In zoverre verzoekers nog aanvoeren dat alle psychologische problemen worden vastgesteld op basis van eigen verklaringen van patiënten en de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen psychologische attesten in bepaalde gevallen wel en in andere niet aanvaardt, dient – wat betreft de aangevoerde schending van het gelijkheidsbeginsel – te worden opgemerkt dat iedere asielaanvraag afzonderlijk en op individuele wijze moet worden onderzocht en beoordeeld, rekening houdend met de concrete situatie in het land van herkomst alsook met de individuele elementen zoals aangebracht door de asielzoeker. Bovendien betreft het steeds de beoordeling van de situatie in het land van herkomst zoals deze bestaat op het ogenblik van de beslissing inzake de asielaanvraag. De appreciatie van de feiten in het licht van de bestaande situatie in het land van herkomst gebeurt in elk stadium van de asielprocedure. Feiten en elementen eigen aan elke concrete asielaanvraag zijn bepalend bij de beoordeling van het dossier. *In casu* oordeelde de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen evenwel op goede gronden dat de door verzoekers bijgebrachte medische attesten niet vermogen de ongeloofwaardigheid van hun relaas te herstellen. Dienaangaande wordt terecht in de bestreden beslissing overwogen als volgt: *“Wat betreft het doktersattest en de handgeschreven brief van de psycholoog in verband met de psychologische problemen van uw echtgenote dient te worden opgemerkt dat uit deze documenten blijkt dat de dokter en de psycholoog de oorzaak van de medisch-psychologische problemen baseren op haar eigen verklaringen. Een arts kan enkel vaststellingen doen betreffende de fysieke of mentale gezondheidstoestand van een patiënt en rekening houdend met zijn bevindingen kan de arts vermoedens hebben over de oorzaak van de opgelopen verwondingen. Een arts kan echter nooit met volledige zekerheid de precieze feitelijke omstandigheden schetsen waarin de verwondingen werden opgelopen. In verband met het doktersattest wordt bovendien opgemerkt dat het een zeer summier attest betreft, waarin weliswaar melding wordt gemaakt van het post-traumatische stresssyndroom, maar dat uit dit document niet blijkt op welke wijze deze, toch wel complexe, diagnose werd gesteld. In verband met de brief van de psycholoog wordt opgemerkt dat de psychologische problemen van uw echtgenote worden gekaderd in een miskraam en de verblijfssituatie van uw echtgenote hier in België. Uit deze brief kan bijgevolg niet worden opgemaakt dat de aangehaalde psychische problemen verband houden met problemen die u en uw echtgenote in Afghanistan zouden hebben gekend. Uit deze beide documenten blijkt evenmin uit dat de psychische toestand van uw echtgenote van dien aard zou zijn bij een eventuele terugkeer naar Afghanistan aanleiding te geven tot een gegronde vrees voor vervolging of reëel risico op onmenselijke of vernederende behandeling. De brieven van het CAW bewijzen dan weer enkel dat u en uw echtgenote op gesprek gingen bij dit centrum. Verder kan uit deze documenten niets worden opgemaakt over de medisch-psychologische toestand van uw echtgenote.”*

2.3.2.5. De Raad stelt vast dat de vaststellingen in de bestreden beslissingen correct zijn, steun vinden in de administratief dossiers en betrekking hebben op de kern van het asielrelaas van verzoekers. Aangezien in de bestreden beslissingen ernstige gebreken in de verklaringen van de verzoekende partijen worden aangehaald en geen van de motieven overtuigend wordt weerlegd zoals blijkt uit wat voorafgaat, schragen de gezamenlijke motieven de bestreden beslissing. Immers, de bewijslast rust in beginsel op de verzoekende partijen die in de mate van het mogelijke bewijzen moeten aanbrengen van de feiten die zij aanhalen en bij het ontbreken van dergelijke elementen, hiervoor een aannemelijke verklaring dienen te geven. Het is vervolgens de taak van de persoon die de erkenning van de hoedanigheid van vluchteling moet onderzoeken om de waarde van de bewijselementen en de geloofwaardigheid van de verklaringen van betrokkene te beoordelen. De verklaringen van de verzoekende partijen kunnen een voldoende bewijs zijn van hun hoedanigheid van vluchteling op voorwaarde dat ze mogelijk, plausibel en oprecht zijn. Deze verklaringen moeten coherent zijn en niet in strijd met algemeen bekende feiten. (UNHCR, *Guide des procédures et critères à appliquer pour déterminer le statut de réfugié*, Genève, september 1979, 196-205). De verzoekende partijen dienen door een coherent relaas en kennis van voor hun relaas relevante elementen de waarachtigheid ervan aannemelijk te maken. In het relaas mogen dan ook geen hiaten, vaagheden, ongerijmde wendingen en tegenstrijdigheden op het niveau van de relevante bijzonderheden voorkomen (RvS 4 oktober 2006, nr. 163.124). De ongeloofwaardigheid van een asielrelaas kan niet alleen worden afgeleid uit tegenstrijdigheden, maar ook uit vage, incoherente en ongeloofwaardige verklaringen. Het voordeel van de twijfel kan slechts worden toegestaan als voldaan is aan de voorwaarden gesteld door artikel 48/6 van de Vreemdelingenwet, *quod non in casu*. Twijfels over bepaalde aspecten van een relaas ontslaan de bevoegde overheid niet van de opdracht de vrees voor vervolging of een reëel risico op ernstige schade betreffende die elementen waar geen twijfel over bestaat, te toetsen. Het moet in deze evenwel gaan om die elementen die een toekenning van bescherming kunnen rechtvaardigen.

Zoals uitvoerig wordt uiteengezet in de bestreden beslissingen is het asielrelaas van verzoekers niet geloofwaardig zodat er geen reden is om het te toetsen aan de voorwaarden die inzake de erkenning van vluchtelingen worden gesteld door artikel 1, A (2) van het Vluchtelingenverdrag, waarnaar wordt verwezen in artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet.

2.3.3. Subsidiaire beschermingsstatus

Gelet op de ongeloofwaardigheid van het asielrelaas maakt verzoeker vooreerst niet aannemelijk dat er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat hij bij een terugkeer naar zijn land van herkomst een reëel risico zou lopen op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, § 2, a) en b) van de Vreemdelingenwet.

Wat betreft artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet wordt in de aanvullende nota van 11 december 2017 terecht overwogen als volgt:

“Naast de toekenning van een beschermingsstatus aan Afghanen met een risicoprofiel kan een Afghaanse asielzoeker ook een subsidiaire beschermingsstatus toegekend worden wanneer de mate van willekeurig geweld in het aan de gang zijnde gewapend conflict in het land van herkomst dermate hoog is dat er zwaarwegende gronden zijn om aan te nemen dat een burger die terugkeert naar het betrokken land of, in voorkomende geval, naar het betrokken gebied louter door zijn aanwezigheid aldaar een reëel risico loopt op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, §2, c) van de vreemdelingenwet. Asielzoekers uit een groot aantal gebieden in Afghanistan krijgen de subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 § 2 c van de Vreemdelingenwet toegekend op basis van de algemene toestand in hun regio; dit indien zij hun reële herkomst uit deze regio en hun achtergrond aannemelijk maken en voor zover blijkt dat er geen reëel intern vluchtalternatief bestaat.

Bij de evaluatie van de actuele veiligheidssituatie in Afghanistan wordt het rapport “UNHCR Eligibility Guidelines for assessing the international protection needs of asylum-seekers from Afghanistan” van 19 april 2016 in rekening genomen. Niettegenstaande het rapport aangeeft dat de veiligheidssituatie in 2015 achteruit gegaan is en dat zowel het aantal burgerslachtoffers, als het aantal veiligheidsincidenten op het gehele Afghaanse grondgebied gestegen is, bevestigt het rapport nog steeds het bestaan van regionale verschillen in de veiligheidssituatie in Afghanistan. Bovendien wordt nergens in deze UNHCR richtlijnen geadviseerd om voortgaande op een analyse van de algemene veiligheidssituatie aan elke Afghaan een complementaire vorm van bescherming te bieden. UNHCR benadrukt daarentegen dat elk verzoek om internationale bescherming op eigen merites dient beoordeeld te worden. Rekening houdend met het veranderlijke karakter van het conflict in Afghanistan, dienen de asielaanvragen van Afghanen elk nauwgezet onderzocht te worden, dit in het licht van enerzijds de bewijzen aangevoerd door de betrokken asielzoeker en anderzijds actuele en betrouwbare informatie over de situatie in Afghanistan.

UNHCR wijst er op dat asielzoekers afkomstig uit “conflict-affected areas” nood kunnen hebben aan bescherming omdat zij het risico lopen blootgesteld te worden aan een ernstige en individuele bedreiging van hun leven of persoon als gevolg van willekeurig geweld. UNHCR adviseert dat bij de beoordeling van de veiligheidssituatie in de gebieden waar er sprake is van een actief conflict volgende objectieve elementen in ogenschouw genomen worden om te bepalen of er sprake van veralgemeend, willekeurig geweld: (i) het aantal burgers dat het slachtoffer zijn van willekeurig geweld, waaronder bomaanslagen, luchtaanvallen en zelfmoordaanslagen; (ii) het aantal conflict gerelateerde incidenten; en (iii) het aantal personen dat omwille van het conflict ontheemd werden. UNHCR benadrukt dat het aantal burgerslachtoffers en het aantal veiligheidsincidenten belangrijke indicatoren zijn voor het bepalen van de intensiteit van het voortdurend conflict in Afghanistan. In de objectieve informatie waarover het Commissariaat-generaal beschikt, worden voornoemde aspecten in rekening gebracht bij de beoordeling van de veiligheidssituatie in Afghanistan. Ook met andere indicatoren wordt er rekening gehouden, in de eerste plaats bij de beoordeling van de individuele nood aan bescherming, maar ook bij de beoordeling van de nood aan bescherming omwille van de veiligheidssituatie in de regio van herkomst, indien dat de hierboven vermelde indicatoren niet voldoende zijn om het reële risico voor burgers te beoordelen.

Uit de analyse van de veiligheidssituatie door UNHCR blijkt weliswaar dat de veiligheidssituatie in Afghanistan sinds begin 2013 verslechterd is, doch anderzijds blijkt dat het geweldsniveau en de impact van het conflict nog steeds regionaal erg verschillend is. Deze sterke regionale verschillen typeren het conflict in Afghanistan. Om die redenen dient niet alleen rekening te worden gehouden met de actuele situatie in uw land van herkomst, maar ook met de veiligheidssituatie in het gebied van waar u afkomstig bent. Gezien uw verklaringen met betrekking tot uw herkomst uit Afghanistan, dient in casu de veiligheidssituatie in de stad Kabul te worden beoordeeld.

Uit een grondige analyse van de veiligheidssituatie (zie de aan het administratief dossier toegevoegde EASO Country of Origin Information Report: Afghanistan – Security Situation van november 2016) blijkt dat nationale en internationale veiligheidstroepen prominent aanwezig zijn in de stad. Voorts blijkt dat de regering, het Afghaanse Nationale Leger (ANA) en de Afghaanse Nationale Politie (ANP) de situatie in Kabul relatief goed onder controle hebben. De stad is, net zoals bijna alle provinciehoofdsteden stevig in handen van de overheid en relatief veilig. Omwille van de hoge concentratie aan overheidsgebouwen, internationale organisaties, diplomatieke compounds, en internationale en nationale veiligheidsdiensten, verschilt de veiligheidssituatie in de stad Kabul van de situatie in de meeste andere Afghaanse districten en provincies. Het gros van het geweld dat in de hoofdstad plaatsvindt, kan toegeschreven worden aan de AGE's die in de stad actief zijn en er complexe aanslagen plegen. De terreuraanslagen die zij in de onderzochte periode pleegden, kaderen binnen het patroon dat zich de laatste jaren gevestigd heeft in de stad Kabul, met name gecoördineerde en complexe aanslagen die gericht zijn tegen "high profile" doelwitten waarbij de internationale aanwezigheid en Afghaanse autoriteiten worden gevisieerd. Het geweld in de stad is voornamelijk gericht tegen Afghan National Security Forces (ANSF), overheidsmedewerkers, en buitenlandse (diplomatieke) aanwezigheid. Hoewel veel van deze aanslagen gebeuren zonder rekening te houden met mogelijk collateral damage onder burgers, is het duidelijk dat Afghaanse burgers slechts uitzonderlijk het doelwit zijn van de opstandelingen in Kabul. Willekeurige aanslagen met veel burgerdoden maar zonder aanwijsbaar doelwit komen niet voor in de stad. Dit patroon houdt nog steeds stand. Sinds begin 2014 viseren de opstandelingen weliswaar uitdrukkelijker civiele doelwitten waar westerlingen samenkomen, doch blijft het aantal burgerslachtoffers beperkt. De impact van de hierboven beschreven aanslagen is verder niet van dien aard dat het inwoners van de stad dwingt hun woonplaats te verlaten. Bovendien blijkt de stad een toevluchtsoord te zijn voor burgers die het geweld in andere districten en provincies ontvluchten.

Niettegenstaande er zich in de hoofdstad Kabul met enige regelmaat complexe aanslagen voordoen, kan er geen gewag gemaakt worden van een situatie van "open combat" of van hevige en voortdurende of ononderbroken gevechten. De Commissaris-generaal beschikt over een zekere appreciatiemarge en is gezien hogervermelde vaststellingen en na grondige analyse van de beschikbare informatie tot de conclusie gekomen dat er voor burgers in de hoofdstad Kabul actueel geen reëel risico bestaat om het slachtoffer te worden van een ernstige bedreiging van hun leven of hun persoon als gevolg van willekeurig geweld in het kader van een gewapend conflict. Actueel is er voor burgers in de hoofdstad Kabul aldus geen reëel risico op ernstige schade in de zin van art. 48/4, §2, c van de Vreemdelingenwet. Verzoekers brachten geen informatie aan waaruit het tegendeel zou blijken."

In zoverre verzoekers aanvoeren dat zij bij een eventuele terugkeer terecht zullen komen in een situatie van isolement, waarbij zij bovendien gemarginaliseerd zullen worden omwille van hun "anders zijn"; merkt de Raad op dat verzoekers in wezen niet verder komen dan het uiten van een loutere blote bewering en geenszins *in concreto* aantonen dat zij dermate verwesterd zouden zijn dat zij zich niet meer zouden willen of kunnen schikken naar de in Afghanistan vigerende wetten, regels en gebruiken, noch dat zij omwille van bepaalde opvattingen een reëel risico op het lijden van ernstige schade zouden lopen. Verder laten verzoekers na *in concreto* aan te tonen dat zij ingeval van terugkeer naar Kabul zouden worden geconfronteerd met socio-economische omstandigheden die dermate precair zijn dat zij een schending uitmaken van artikel 3 van het EVRM of een reëel risico op ernstige schade zouden vormen in de zin van artikel 48/4, § 2, b) van de Vreemdelingenwet. Verzoekers brengen aldus geen valabele argumenten bij die voorgaande appreciatie kunnen ombuigen.

Bijgevolg maken verzoekers niet aannemelijk dat er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat zij bij een terugkeer naar hun land van herkomst een reëel risico zou lopen op ernstige schade in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet.

2.3.4. In de mate verzoekers voorhouden dat er geen rekening werd gehouden met het belang van de minderjarige kinderen in het gezin, verwijst de Raad vooreerst naar het advies van de Raad van State bij het wetsontwerp houdende goedkeuring van voormeld Verdrag en besluit dat de bepalingen van artikel 3 van het Kinderrechtenverdrag, wat de geest, de inhoud en de bewoordingen ervan betreft, op zichzelf niet volstaan om toepasbaar te zijn zonder dat verdere reglementering met het oog op precisering of vervollediging noodzakelijk is. Deze verdragsbepaling is geen duidelijke en juridisch volledige bepaling die de verdragspartijen of een onthoudingsplicht of een plicht om op een welbepaalde wijze te handelen, oplegt. Aan deze bepaling moet derhalve een directe werking worden ontzegd, zodat verzoekers de rechtstreekse schending van dit artikel van het Kinderrechtenverdrag niet dienstig kunnen inroepen. Ook naar luid van artikel 22*bis*, vierde lid van de Grondwet het belang van het kind de eerste overweging is bij elke beslissing die het kind aangaat. Blijkens het vijfde lid van hetzelfde artikel volstaat dergelijke algemene bepaling op zichzelf niet om toepasbaar te zijn zonder dat verdere uitwerking of precisering ervan nodig is.

Bij gebrek aan directe werking van artikel 22*bis*, vierde lid van de Grondwet kunnen verzoekers zich niet rechtstreeks op deze bepaling beroepen. Er dient overigens te worden vastgesteld dat verzoekers hun beroep voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen niet (mede) in naam van hun kinderen, wier rechten zij geschonden achten, hebben ingesteld. Bovendien kan de algemene bepaling dat het belang van het kind de eerste overweging is bij elke beslissing die het kind aangaat, geen afbreuk doen aan de eigenheid van het asielrecht, waar artikelen 48/3 en 48/4 van de Vreemdelingenwet in uitvoering van Europese regelgeving en van het Vluchtelingenverdrag duidelijk omschreven voorwaarden voorzien voor de erkenning als vluchteling dan wel de toekenning van de subsidiaire beschermingsstatus.

2.3.5. Omtrent de aangevoerde schending van het zorgvuldigheidsbeginsel moet worden vastgesteld dat dit beginsel de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen oplegt zijn beslissingen zorgvuldig voor te bereiden en deze te stoen op een correcte feitenvinding. Uit het administratief dossier blijkt dat verzoekers op het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen uitvoerig werden gehoord. Tijdens dit interview kregen zij de mogelijkheid hun asielmotieven uiteen te zetten en hun argumenten kracht bij te zetten, konden zij nieuwe en/of aanvullende stukken neerleggen en hebben zij zich laten bijstaan door zijn advocaat, dit alles in aanwezigheid van een tolk die het Dari machtig is. De Raad stelt verder vast dat de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen zich voor het nemen van de bestreden beslissingen heeft gesteund op alle gegevens van het administratief dossier, op algemeen bekende gegevens over het voorgehouden land van herkomst van verzoeker en op alle dienstige stukken. Dat de commissaris-generaal niet zorgvuldig tewerk is gegaan kan derhalve niet worden bijgetreden. Evenmin kan de schending van het redelijkheidsbeginsel worden volgehouden aangezien de bestreden beslissingen geenszins in kennelijke wanverhouding staan tot de motieven waarop zij zijn gebaseerd.

2.3.6. In het kader van de devolutieve kracht van het beroep volstaan bovenstaande vaststellingen om te kunnen besluiten dat verzoekers niet als vluchteling kunnen worden erkend in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet. Verzoekers tonen evenmin aan dat zij in aanmerking komen voor de toepassing van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet met betrekking tot de toekenning van de subsidiaire beschermingsstatus.

2.3.7. Waar verzoekers in ondergeschikte orde vragen om de bestreden beslissingen te vernietigen en het dossier terug te sturen naar het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen, wijst de Raad erop dat hij slechts de bevoegdheid heeft de beslissingen van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen te vernietigen om redenen vermeld in artikel 39/2, § 1, 2° van de Vreemdelingenwet. Verzoekers tonen niet aan dat er een substantiële onregelmatigheid kleeft aan de bestreden beslissingen die door de Raad niet kan worden hersteld, noch tonen zij aan dat er essentiële elementen ontbreken die inhouden dat de Raad niet kan komen tot een bevestiging of een hervorming zonder aanvullende onderzoeksmaatregelen hiertoe te moeten bevelen, zoals blijkt uit wat voorafgaat. Het verzoek tot vernietiging kan derhalve niet worden ingewilligd.

De middelen zijn ongegrond. De bestreden beslissingen worden beaamd en in zijn geheel overgenomen.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De vluchtelingenstatus wordt de verzoekende partijen geweigerd.

Artikel 2

De subsidiaire beschermingsstatus wordt de verzoekende partijen geweigerd.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op zestien januari tweeduizend achttien door:

mevr. A. VAN ISACKER,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

mevr. A.-M. DE WEERDT,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

A.-M. DE WEERDT

A. VAN ISACKER